

ne for at opføre nye boliger. Der skal mere til, det er der ingen tvivl om, men jeg synes ærlig talt ikke, der er nogen grund til at blive ved med at stille de samme spørgsmål og bare få de samme svar. Der er mere fremdrift i at se på de mere målrettede, socialpolitiske perspektiver, så lad os prøve at få det til at præge resten af debatten.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Spørgsmålet og ambitionen om at bryde den negative sociale arv bliver næppe løftet af den nuværende regering, ligesom det heller ikke blev løftet af den forrige, og ligesom det ikke blev løftet af regeringen før den.

Vi har desværre det store problem, at det kræver et meget langsigtet og meget præcist arbejde at bryde negativ social arv, men det er derfor også så meget desto mere nødvendigt med forespørgsler af denne type, hvor vi kan diskutere det forebyggende arbejde – det, som umiddelbart er usynligt, det, som måske ikke umiddelbart giver resultater, og det, som ikke kan trykkes i pjecer om, hvad der er kommet ud af 100 dages indsats.

KL 15.10

Vi synes selvfølgelig, det er al ære værd, at regeringen prioriterer nogle sociale problemer, først ved en stor lancering af et råd, og også gennem den indsats, som skal gøres over for det, som er meget synligt, som der også står i avisen i dag: hjemløse, prostituerede, narkomaner og så fremdeles. Men det er nu engang svært at forebygge hjemløshed hos den, som er blevet hjemløs, det er svært at forebygge prostitution hos den, som er blevet prostitueret, og det er svært at forebygge narkomani hos den, som allerede er blevet afhængig. Derfor er det så meget desto mere afgørende at fokusere på det forebyggende arbejde, uanset at det kan forekomme usynligt. Indsatsen over for social marginalisering er jo andet og mere end at iagttage, at skaden sker, og så forsøge at reparere på den, når den er sket.

Jeg må desværre indrømme, at jeg holdt op med at tælle det antal gange, socialministeren sagde »ønsker« i sin besvarelse af forespørgselen, for der var mange ønsker. Jeg er også alvorligt bange for, at en del af regeringens indsats netop er udslag af ønsketænkning.

Vi havde gode og glædelige satspuljeforhandlinger, hvor der faktisk blev afsat ganske mange penge til det forebyggende arbejde og netop

også til det forebyggende arbejde blandt børn, og derfor kan jeg glæde mig over, at der er og også har været mange ministre til stede fra andre ressortområder end socialministerens og statsministerens, til hvem forespørgselen er rettet. Der er nemlig ingen tvivl om, at det, som er helt afgørende for det forebyggende arbejde, er, at de forskellige politiske områder i langt videre udstrækning arbejder sammen om at bryde den negative sociale arv. Det er boligspørgsmål, det er skolespørgsmål, det er spørgsmålet om børnehavens funktion over for familiens, og det er spørgsmålet om, hvordan vores beskæftigelsesindsats hænger sammen med de øvrige indsats.

Det er helt afgørende, at man er villig til at bruge penge og tid på forebyggelsen, på den tidlige indsats og på sammenhængen i den, og det er også helt afgørende, at man tager den nuværende lovgivning for pålydende. Det er nu engang tomt, at Folketinget gang på gang vedtager lovgivning, som i kort form kunne udtrykkes i, at »Folketinget insisterer på, at kommunerne overholder eksisterende lovgivning«. Tværtimod er der brug for en intensiveret, målrettet ministerindsats i samarbejde med andre ministre for at sikre, at den udmærkede lovgivning, vi har om børns inddragelse, når det gælder om at gå bag nogle af de ting, som forekommer usynlige, men rammer børn meget, meget hårdt, faktisk bliver en realitet.

Vi ser derfor også meget gerne en forstærket indsats for bedre arbejdsmiljø, for et rummeligt arbejdsmarked, for fleksjob, for praktikpladser og for en lang række andre ting, som faktisk giver muligheder for nogle af dem, der måske ellers havde ganske vanskeligt ved at slå sig igennem og få fodfæste i det danske samfund. Den marginalisering, som vi ser i dag, er ikke effekten af hverken den nuværende eller den forrige eller den endnu tidligere regerings indsats; den er desværre effekten af langvarige sociale problemer, som vi har svært ved at holde fast i, fordi forebyggelse tilsyneladende ikke er særlig højt prioriteret rent politisk.

Jeg tror, det er helt afgørende, at man ikke bare henviser til det frivillige arbejde, men netop tager myndighedsarbejdet og samarbejdet myndigheder imellem alvorligt for at få det til at lykkes. Deri ligger udgangspunktet for det forebyggende arbejde, og så er det naturligvis meget, meget velkomment og meget prisværdigt, at flere kommer med. Men det er afgørende, at vi får blik for de trængsler, som f.eks. børn af alkoholi-